

Sygn. akt VI U 383/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2021 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2021 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy K. P.

z udziałem zainteresowanego (...) w W.

przeciwko Z. w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

w związku z odwołaniem K. P.

od decyzji Z. (...) w W. z dnia 10 sierpnia 2020 roku, znak (...) - (...), w przedmiocie odmowy K. P. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 26 maja 2020 roku do 21 grudnia 2020 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru

1. zmienia decyzję Z. (...) w W. z dnia 10 sierpnia 2020 roku, znak (...) - (...), w ten sposób, że przyznaje K. P. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 26 maja 2020 roku do 21 grudnia 2020 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego,

2. zasądza od Z. (...) w W. na rzecz K. P. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

(...)

Sygn. akt VI U 383/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2020 roku, znak (...) - (...), Z. w W. odmówił K. P. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 26 maja 2020 roku do 21 grudnia 2020 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wyłączną przyczyną wypadku było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów ochrony życia i zdrowia.

(decyzja z dnia 10 sierpnia 2020 roku – akta organu rentowego).

Od powyższej decyzji K. P. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata C. P. złożył odwołanie, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 16 maja 2020 roku do 21 grudnia 2020 roku w wysokości 100% wymiaru zasiłku chorobowego. W uzasadnieniu

odwołania odwołujący podniósł, że bezpośrednią przyczyną wypadku był upadek pracownika z wysokości ok. 80 cm na płaskie podłoże hali. Ponadto odwołujący podał, iż nie stwierdzono, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez pracownika przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, które spowodowane miałyby zostać umyślnie lub z wskutek rażącego niedbalstwa.

(odwołanie od decyzji Z. – k. 2 a.s.)

Organ rentowy pismem z dnia 29 września 2020 roku wniósł o oddalenie odwołania w całości wskazując, że ubezpieczonemu nie jest należny zasiłek, bowiem wypadek nastąpił na skutek nieprzestrzegania przez ubezpieczonego przepisów BHP. Organ rentowy podniósł, iż ubezpieczony niezgodnie z instrukcją używał elementów maszyny jako pomocy przy schodzeniu.

(odповідь na odwołanie z 29 września 2020 roku – k. 6 a.s.)

Zainteresowany (...) w W. nie zajął stanowiska w sprawie.

(pismo procesowe z 29 października 2020 roku z k. 13)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

26 listopada 2019 K. P. świadczył pracę na stanowisku kierownika zmiany linii produkcyjnej w zakładzie pracy (...) z siedzibą w W.. Tego dnia ubezpieczony rozpoczął pracę o godzinie 6 rano i wykonywał czynności mające na celu przygotowanie linii produkcyjnej do pracy, tj. oczyszczenia maszyny H. 2. Po zakończeniu procesu czyszczenia uszkodzony zaczął schodzić z maszyny, tyłem po jej wystających elementach z wysokości ok. 80 cm. Poszkodowany był ubrany w robocze buty na gumowej podeszwie. Podczas schodzenia but ześlizgnął się z elementu maszyny i K. P. spadł na posadzkę hali. W wyniku diagnostyki podjętej w Mazowieckim Szpitalu (...), gdzie uszkodzony został przewieziony po wypadku, okazało się, iż doznał on złamania kości miednicy. W szpitalu przebywał do dnia 2 grudnia 2019 roku, po czym w stanie ogólnym dobrym został wypisany z zaleceniem kontynuowania leczenia w Wojewódzkim Szpitalu (...) w K..

(wyjaśnienia uszkodzowanego oraz świadków zdarzenia; protokoły powypadkowe; karta informacyjna leczenia szpitalnego – akta organu rentowego)

W dniu wypadku ubezpieczony posiadał aktualne szkolenie z zakresu bhp oraz znał treść obowiązujących w zakładzie pracy regulaminów oraz instrukcji: ogólna instrukcja bhp, instrukcja przeciwpożarowa dla budynków i pomieszczeń administracyjno-biurowych, instrukcja udzielania pierwszej pomocy, instrukcja operatora linii produkcyjnej, instrukcja brygadzysty linii produkcyjnej.

(ocena ryzyka zawodowego – k. 20; instrukcje – k. 15; szkolenie wstępne – k. 16; szkolenie okresowe – k. 20; opinia biegłego z zakresu przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy – k.33 a.s.)

Z treści Instrukcji (...), (...) i Pracy przy maszynie (...), z którą zapoznał się ubezpieczony, wynika, że nie należy używać części maszyn jako pomocy do wspinania się (analogicznie – schodzenia), natomiast instrukcja obsługi opracowana przez producenta H. wyraźnie mówi, że nie należy używać elementów maszyny jako pomocy do podejścia. Jednakże pracownik miał do dyspozycji jedynie drabinę, która była zbyt wysoka i nie zapewniała bezpiecznego, stabilnego zejścia z maszyny.

(opinia biegłego M. A. – k. 34)

W ocenie biegłego, do maszyny powinno zostać zapewnione bezpieczne wejście i zejście. Z uwagi na powyższe, biegły stwierdził, że wyłączną przyczyną wypadku nie mogło być tylko umyślne naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. Odwołujący jedynie przyczynił się do przedmiotowego zdarzenia. Biegły wskazał, iż również pracodawca przyczynił się do zdarzenia, bowiem nie zapewnił uszkodzowanemu odpowiednich możliwości

do bezpiecznego wejścia (i zejścia) na (z) przedmiotową maszynę, a ponadto wyraził zgodę na ten sposób wchodzenia / schodzenia przez pracownika.

(opinia biegłego M. A. – k. 35)

Z. w W. decyzją z dnia 28 czerwca 2020 roku, znak (...), przyznał K. P. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 26 maja 2020 roku do 23 sierpnia 2020 roku w wysokości 90 % podstawy wymiaru oraz od 24 sierpnia 2020 roku do 21 grudnia 2020 roku w wysokości 75 % podstawy wymiaru.

Kolejną decyzją, z dnia 10 sierpnia 2020 roku, znak (...)- (...), Z. w W. odmówił K. P. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 26 maja 2020 roku do 21 grudnia 2020 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

(decyzja z dnia 28 czerwca 2020 roku, znak (...), decyzja z dnia 10 sierpnia 2020 roku, znak (...)- (...) – akta rentowe)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt sprawy, protokołów powypadkowych oraz opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Opinia została wydana po przeprowadzeniu analizy akt sprawy, dokumentacji oraz oględzin miejsca zdarzenia. Opinia w zakresie ustaleń była spójna i logiczna. Biegły wskazał, iż z treści Instrukcji (...), (...) i Pracy przy maszynie (...), z którą zapoznał się ubezpieczony, wynika, że nie należy używać części maszyn jako pomocy do wspinania się (analogicznie – schodzenia), natomiast instrukcja obsługi opracowana przez producenta H. wyraźnie mówi, że nie należy używać elementów maszyny jako pomocy do podejścia. Jednakże wątpliwości biegłego wzbudziła kwestia alternatywnego zejścia z maszyny, bowiem pracownik miał do dyspozycji jedynie drabinę, która była zbyt wysoka i nie zapewniała bezpiecznego, stabilnego zejścia z maszyny. W ocenie biegłego, do maszyny powinno zostać zapewnione bezpieczne wejście i zejście. Z uwagi na powyższe, biegły stwierdził, że wyłączną przyczyną wypadku nie mogło być tylko umyślne naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. Odwołujący jedynie przyczynił się do przedmiotowego zdarzenia. Biegły wskazał, iż również pracodawca przyczynił się do zdarzenia, bowiem nie zapewnił poszkodowanemu odpowiednich możliwości do bezpiecznego wejścia (i zejścia) na (z) przedmiotową maszynę, a ponadto wyraził zgodę na ten sposób wchodzenia/ schodzenia przez pracownika.

Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do ww. opinii biegłego. Organ rentowy pismem z dnia 11 marca 2020 roku uznał, że nieprzestrzeżenie przepisów bhp przez poszkodowanego nie było wyłączną przyczyną powstania zdarzenia. Sąd nie mając podstaw oraz wątpliwości co do wniosków biegłego również nie kwestionował opinii z urzędu. Dowód z opinii biegłego był niezbędny dla ustalenia, czy wyłączną przyczyną przedmiotowego wypadku było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia.

Sąd dał wiarę dokumentom stanowiącym protokoły powypadkowe, jak również opinii sporządzonej przez biegłego.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie od decyzji odmawiającej odwołującemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy za okres od 26 maja do 21 grudnia 2019 roku z tytułu wypadku przy pracy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, z tytułu wypadków przy pracy przysługuje świadczenie rehabilitacyjne dla ubezpieczonego, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Ponadto zgodnie z art. 9 ust. 1 ww. ustawy – świadczenie rehabilitacyjne z ustawy wypadkowej przysługuje w wysokości 100% podstawy wymiaru. Natomiast art. 21 ust. 1 ww. ustawy wskazuje, że w przypadku gdy wyłączną przyczyną wypadku przy pracy było udowodnione naruszenie przez

ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane świadomie lub w wyniku rażącego niedbalstwa, świadczenie takie nie przysługuje.

Jak wynika z ustaleń Sądu poczynionych w oparciu o wnioski zawarte w aktach organu rentowego, aktach sprawy oraz w szczególności w opinii biegłego, odwołujący nie naruszył umyślnie ani z rażącym niedbalstwem zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a jedynie przyczynił się do wskazanego wypadku poprzez nieprawidłowe zejście z maszyny po zakończonej pracy. O rażącym niedbalstwie możemy mówić wówczas, gdy poszkodowany pracownik podejmuje działania z naruszeniem przepisów o ochronie zdrowia i życia, chociaż mógł i powinien był przewidzieć grożące mu niebezpieczeństwo, które zwykle występuje w danych okolicznościach faktycznych, co dla każdego człowieka o przeciętnej przezorności jest oczywiste. Przy tym musi to być przyczyna wyłączna (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1980 roku, sygn. III URN 40/80, OSNC 1981/5/88).

Wskazać należy, iż przesłankę wyłączności przyczyny oceniać należy w kontekście całego zdarzenia, tj. zachowania poszkodowanego, uczestników oraz mając na względzie panujące w zakładzie pracy warunki. W doktrynie przyjmuje się, iż wyłączność przyczyny wypadku przy pracy powinna być oceniana z punktu widzenia obowiązków obu stron stosunku pracy. Na gruncie niniejszej sprawy zachowanie pracownika było jedną z przyczyn zdarzenia, a więc nie była to przyczyna wyłączna, leżąca tylko po stronie pracownika. Pracownik bowiem nie miał zapewnionej odpowiedniej możliwości bezpiecznego zejścia. Mając na względzie art. 94 pkt. 1 kodeksu pracy, obowiązkiem pracodawcy jest zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, do czego z pewnością zaliczyć można zapewnienie odpowiedniego wyposażenia technicznego.

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 28 grudnia 2012 roku, sygn. IV Ua 28/12, w przypadku nieprzestrzegania przez pracownika i pracodawcę bezpiecznych metod pracy, winę za spowodowanie wypadku przy pracy ponoszą obie strony stosunku pracy, co wyklucza możliwość zastosowania art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób i pozbawienie ubezpieczonego prawa do świadczeń z tytułu wypadku przy pracy.

W przedmiotowej sprawie bezsprzecznym jest fakt, iż odwołujący uległ wypadkowi przy pracy oraz doznał uszczerbku na zdrowiu z powodu wypadku, do którego to przyczynił się poprzez nieprzestrzeganie przepisów BHP. Jednakże to również na pracodawcy spoczywał obowiązek zapewnienia odwołującemu bezpiecznych warunków pracy, tj. zapewnienia bezpiecznego sposobu zejścia z maszyny. Odwołujący nie może zatem ponosić pełnej odpowiedzialności za zaniedbania pracodawcy, do których to pracodawca zobowiązany był na podstawie obowiązujących przepisów kodeksu pracy.

Mając powyższe na względzie, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i ww. przepisów zmienił zaskarżoną decyzję Z. (...) w W. z dnia 10 sierpnia 2020 roku, znak (...) - (...), w ten sposób, że przyznał K. P. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 26 maja 2020 roku do 21 grudnia 2020 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego zawarte w punkcie 2 wyroku wydane zostało w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 oraz art. 99 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.